

ŞEHVAL GÖRMEZ

Nefes

DESTEK YAYINLARI: 2082
EDEBİYAT: 350

ŞEHVAL GÖRMEZ / NEFES

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Ali Çelebi
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Görsel Çizimi: Burak Görmez
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Şubat 2025
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-5942-21-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 77699
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu/İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

ŞEHVAL GÖRMEZ

Nefes

“İki insan birbirinin kaderiyse gökyüzü
ve yeryüzü yer değişse dahi birbirlerini bulabilirler.”

Yazar Hakkında

1997 yılında Mersin’de doğdu. İhtisasını Psikoloji ve Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon alanlarında yaptı. Psikoloji alanında yaptığı araştırma ve yazarlık ile medyada bilinirlik kazandı. Bilişsel Davranışçı Terapi ve Şema Terapi ekollerinden geçerek, kendi Koçluk & Danışmanlık şirketini kurdu.

Bireylerin kişisel gelişimleri adına çalışmalar yapan Görmez, zihnin fiziksel bedenden ayrı düşünülemeyeceğini savunur ve araştırmalarını bu yönde yapmaktadır.

Uzun yıllardır sağlık yazarlığı ve sağlık editörlüğü de yaparak birçok klinik, hastane, uluslararası sağlık kuruluşu, marka ve dergilere sağlık içerikleri yazarak, insan sağlığının fiziksel ve zihinsel süreçlerini kaleme almaktadır.

Beni dünyaya aşk ile getiren Arif ve Mihri'ye teşekkürlerimle...

1. KAVUŞMA

Kalabalığın içinde birbirlerini fark ettikleri o saniyede...

Yıllar sonra birbirini ilk kez gören her insanın yapacağı gibi, karşı konulmaz bir çekimle birbirlerine yaklaşır. Sarılmak veya selam vermek için yapılan bir yakınlaşma değildir bu... Bazı vedalar bir daha kavuşamayacak cinstendir hayatta.

Bazı vedalar selam bile verdirmez...

Bazı kadınlar ve adamlar bir daha asla bir olamazlar...

Halbuki konuşulan hiçbir şey de yoktur ortada; sessizce edilmiş bir yemindir bazı ayrılıklar ki ne türden olursa olsun kötüdür ayrılık ama sessiz gidişlerin yeri bir ayrıdır yürekte... Sessiz ölümler gibidir bazı ayrılıklar ve evini terk eden bir anne gibi gider bazı kadınlar... Tıpkı Nefes gibi... Tıpkı onun, Kenan'ın hayatından kapıyı üzerine kilitleyip çıkması gibi... Arkasına bile bakmadığı, "Acaba ben de yanar mıyım?" diye düşünmediği yangınlar gibi... En büyük enkazı kendinde bıraktığı halde, gözü kara bir şekilde dağıttığı hayatlar gibi...

Aralarında hiç konuşulmamış gizli bir sözleşme varmışçasına birbirlerinin hayatlarından çıkan Nefes ve Kenan, tam dokuz

sene boyunca hiç karşılaşmadılar. Bir araya gelmesinler diye kaderle işbirliği yapan şehir, bir gün pes etme bayrağını çekmişçesine karşılaştırdı onları, Asmalımescit'te bir akşam yemeğinde.

Nefes, dokuz yıl sonra ilk kez kendini yirmili yaşlarında gibi hissetmişti tekrar. O zamanlar gururla taşırdı duygularını ve elinde meşale gibi gezdirirdi hissettiği her şeyi... Bağıra bağıra yaşardı aşkını ve bağıra bağıra ağlardı tökezleyip düştüğünde...

Her şeyi bu denli derin yaşayan bir genç kadının canı yandığında ortaya nasıl bir yangın çıkar, biliyor olmalıyız...

Sanki dünyanın duygusuz insanlarına yapılan bir direniş gibiydi bu dünyadaki varlığı. Yandı mı, yakardı... Kenan da o dönemin gazilerinden işte: Nefes'i de kendi ile yakabilen tek gazi...

O yangının ardından yıllar sonra ilk kez bugün Nefes, içinde tekrar bir şeylerin yandığını ve vücudunda bir yer kesilmiş gibi acı duyduğunu hissetti.

Hissettiği şey güzel olmasa da önemli olan hissedebiliyor oluşu değil miydi? Bu duygular kendine aitti. O kadar uzun zamandır bedeninde kendi duygularının seyrine şahit olmuyordu ki zamanı durdurup hissettiklerini sonsuza dek hapsetmek istedi benliğine...

Vücudunda hızlı hızlı gezen sıcaklık, ayak uçlarından başlayıp saç diplerine kadar sararken, yaklaşan Kenan'a doğru hızlı adımlar attı.

Hâlâ aynı yakışıklılıktaydı Kenan... Her zaman ve her yerde "Gör beni!" dermişçesine bakan siyah gözleri, sadece Nefes'in gözlerine kilitliydi şimdi... Etrafında onlarca insan ve fonda belli belirsiz eşlik eden müzik vardı ama ne duyan vardı ne de gören... Zaman, kısa metraj bir aşk filmi sahnesi gibi durdu onlar için. Sahnede yalnızca ikisi varmış gibi, önlerinde hiç kimse yokmuş gibi yaklaştılar birbirlerine...

Bir aşk filmi olsaydı, tam bu dakikada sarılacaklardı ama öyle olmadı. Burun buruna geldiler ve birbirlerinin dirseklerinden tutundular. Sanki bu desteğe ihtiyaçları varmış gibi ve sanki tutmazlarsa düşeceklermiş gibi... Gözlerini bir an olsun birbirlerinin gözlerinden çekmeden, yere bıraktılar bedenlerini aynı anda.

Yere...

Dışarıdan bakıldığında dizleri üstüne çökmüş ve birbirlerinin dirseklerine tutunmuş iki insan...

Bazı yaşanmışlıkların insanı ayakta tutamıyor olması, acının gerçek olduğunun bir kanıtı gibidir.

Paçalarından tutmuş, yere doğru çekiştiren acıya bir saniye bile karşı koyamadı Nefes ile Kenan. Sanki acıya olan bir saygı duruşuymuş gibiydi yerde, dizlerinin üzerinde oturuyor olmaları...

Nefes, Kenan'ın çıplak tenine dokunamıyor olduğu halde karşısında duran sıcaklığı avuçlarının içinde hissediyordu. Sadece küçük bir dokunuşla bile tüm bedene hâkimdi o an. Bu, iyi tanıdığı bedenin sıcaklığını ve kokusunu içine çekmeye başladı. Nefes'in bu tavrına en ufak bir itiraz göstermeyen Kenan, gözlerinin dolması ile duygularına verdiği direnişi durdurur gibi bıraktı, kendini bir kez daha Nefes'e...

Nasıl da bilir insan, zamanında sevdiği bir bedenin dilini... Tanıdık bir şehrin sokaklarında yürümek gibidir eski aşklar. O sokakta ne anısı olursa olsun, güvende hisseder kendini. Aynı bir zevktir tanıdık sokaklarda dolaşmak. O, defalarca haberlerde okuduğumuz hikâyelerdir bu tanıdık şehirler... Daha önce yüzlerce kez aynı adamdan şiddet gören kadınların, yine aynı adama her defasında inanıyor olmasıdır insanın tanıdık yere olan korutucu güveni... Orası, acı da olsa, savaş yeri de olsa, seni yakıp kavursa da güvenli gelir...

Çünkü orayı bilirsin, çünkü o acıyı hâkimsin...

Daha mı iyidir bilmediğin yollara koşmak? Daha mı iyidir tanımadığın acılarla tanışma ihtimali? İşte Nefes, tam da bu sorunun cevabını aramıştı senelerce. Yıllar boyunca hiç karşılaşmamış olmaları, ona bu sorunun cevabını bulabilmesi için verilen bir lütuftu sanki. Karşılaşsalar, hiçbir zaman kendi yolunu çizme cesaretine erişemeyecekti. Olur da karşılaşsalar eğer, bedeninde olmasa da ruhunda oluşacak morluklara bir hayat boyu katlanmak durumunda kalacaktı...

En azından o, böyle olacağını düşünüyordu, hissettiği onca şeyin ağırlığından...

Ve bugün, bu saniyede öyle görüyordu ki hiçbir şey yapmadığı halde tek bir karşılaşmayla yine içinde birçok şey yapmayı başarmıştı Kenan ve bu teslimiyet hissi zamanında gitmiş olmanın verdiği suçluluğu dindirebilecek cinstendi. Bu kadar yoğun olan hiçbir şeyin, sağlıklı da olmayacağı belliydi...

Halen daha tek bir kelime etmedikleri halde, ayaklarından başlayıp zihinlerine kadar uzayabilen bu tanıdık sıcaklık, dokuz seneyi bir dakikaya sığdırabilen cinstendi. Kenan konuşmadığı halde onu duyuyordu. Kenan'a dönemeyeceğini bildiği halde ona dönüyordu...

Olan her şey belliydi: Korkusu Kenan değildi, sadece kendisiydi. Kendi affediciliğiyle olan mücadelesiydi... İnsanın asıl sorunu, aslında hiçbir zaman karşıdakiyle de olmazdı ya zaten... Nefes, "İnsan biriyle bir sorun yaşıyorsa bu, karşısındaki insanın onun içinde yol açtığı şeylerle alakalıdır..." diye düşünürdü. Bu yüzden Kenan'ı suçlamadı. Zamanı da suçlamadı.

Halbuki koskoca dokuz sene, suçlanabilir cinstendi...

Kendi zaafı ile karşı karşıya geldiğinde, aklının kalbinin üstüne çıkamayacağını kestirmişti ve tek korkusu buydu aslında. Şu

an karşısında duran Kenan'ın onda ifade etmesi gereken şeyi bildiği halde, oyuncuğunu bulmuş bir çocuk gibi kavuşma mutluluğuyla öylece bakıyordu gözlerine. Nefes'in kulağına, tam dokuz sene öncesindeki o son ayrılıklarında Kenan'a yaptığı yalvarışlar gelmeye başladı:

“Eğer beni seviyorsan, beni bulma, affetme... Ben sana gel deyip ölüme gitsem de gelme! Ne olursun bana rağmen, sana olan sevgime rağmen gelme. Sakın dönme Kenan.”

Böyle demişti Nefes...

Kenan sözünü tutmuştu: Nefes'e bir kere bile dönmedi.

Keşke dönseydi!

Tüm bu sesler kulağında çınıladıkça çıldırır gibi oldu Nefes... Kendi ölüm fermanını bir kez daha dinlemek, yeniden ölmek gibiydi onun için. Şimdi ise içinde tekrar onun olma isteği doğarken bu yenilgiye tekrar düşmenin pençesinde, nefes nefeseydi.

Gerçekten de nefes Nefes'e...

Tekrar güvenme ve tekrar inanma isteği... İşte bu duygu içinde uyanmadan gitmelidir bazen insan çünkü orası güvenli olsun ya da olmasın, kendi kadar iyi tanıdığı bedeninin esiridir. Her esaretin bir de bedeli vardır. Bunu bilir ama görmezden gelir insan...

Ellerini Kenan'ın dirseklerinden yukarı, boynuna götürürken, unuttuğu virajları döndü, sevdiği yolları okudu ve bu havayı bir kez daha soludu. Kokusu bir çeşit tehdit gibiydi Kenan'ın... Tekrar aynı çaresizlik, tekrar aynı teslimiyet... Boynuna giden ve çenesine doğru uzanan damarı takip ederek, yüzüne ilerledi elleri. Nefes'i takip eden Kenan'ın elleri de onun yüzünde, aynı yerde... Halen daha tek bir kelime etmeden, birbirlerinin içinde nelere yol açtıklarını izliyorlardı sanki sadece... Sonuçta insan dokuz sene boyunca susmuşken, ne konuşabilir ki?

“Nasılsın?” mı denirdi mesela?

“Gerçekten mi? Nasıl mıyım? Sahi dokuz sene susup nasıl olduğumu hangi cüretle sorabilirsin ki?”

İşte Nefes’in cümleleri...

İçinden bunları geçirirken, tıpkı seneler öncesindeki gibi ilk Kenan’ın gözleri dolmaya başlamıştı.

Uzaktan görenlerin boyundan bosundan çekineceği bu koca adam, halının altına süpürdüğü duyguları çıkarıyordu içinden. Oldu olalı hiçbir zaman kabul etmezdi ağladığını ve Nefes de hiçbir zaman “Ağlıyorsun...” demezdi. Sadece sözleriyle değil, bakışlarıyla da susardı onun ağlayabiliyor oluşuna. Susması gerektiğini bilirdi... Sonuçta Kenan erkekti ve erkekler zayıflıklarını göstermeyi sevmezdi. Kenan için bu önemli bir meseleydi.

İşte tam da buydu zaten bir olmak: Hiç konuşmadan, birbirini anlamak ve buna bir şekilde saygı duymak... Aynen seneler öncesi gibi Kenan’ın gözlerinden damlalar süzüldü. Nefes ise sanki karşısında hiçbir şey olmuyormuş gibi beş dakika öncesi ile aynı şekilde bakmaya devam etti. Eğer ağlıyor olmasına en ufak bir yüz ifadesiyle karşılık verseydi, Kenan kendini kötü hisseder, bunu da ona yapmazdı.

Nefes’in de zaten eli kulağında olan acısı, “Hadi bırak kendini!” der gibi geldi gözkapaklarına ve o da gözyaşlarını tutamadı... Dışarıdan nasıl göründükleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Yaşanması gereken bir an vardı ve onu yaşıyorlardı sadece. Biliyorlardı ki bu bir kavuşma değil; bu yalnızca, hakkaniyetli bir veda...

İki insan birbirine veda edemediyse eğer, hayat onları mutlaka bir şekilde denk getirir. Bazen birkaç gün sonra, bazen de dokuz yıl sonra...

2. AŞK VE ÖLÜME DAİR

Nefes, dokuz senenin ardından yaşanan karŐılaŐma gecesinin sabahında Şehir merkezinden uzağa, Őile'ye, en yakın dostunun yanına, olan bitenleri anlatmaya giderken bir trafik kazasında hayatını kaybetti...

Sadece otuz beş yaŐında, bu dÜnyaya veda ederken de gülüm-süyordu. Ölüm anları sandığımız gibi aniden bilincin kapanması ve her yerin bir saniye içerisinde kararması değildi aslında. Sa-nıldığı gibi birden ruhani bir fiŐ çekilmiyordu hakikatte... İnsan hayata gözlerini yumarken, tüm olan biteni hissediyor ve göğ-sünde azalan oksijeni fark ediyordu. Ne bir korku ne de bir çaresizlik hissetti Nefes... Hatta bir özgürlük... Hayatında ilk defa, bütün bedeninde, sadece kendini hissediyordu.

Bu o kadar farklı bir Őeydi ki daha önce benzerini yaşamamıŐtı.

Dünyanın yükü üzerinden kalkıyormuŐçasına diğer hisler ya-vaŐça azaldı ve bitti. BilmediĐi insanların sırtlarından üstlendiği kayĐı, üzüntü ya da onda yük yapan herhangi bir duygu kırıntı-sına yer yoktu bedeninde bu defa... Sadece kendisiyle kalmanın benzersiz hazzını yaŐıyordu. Ömrü boyunca hiçbir zaman kendi-ni bu kadar akıŐa bırakmamıŐ olabilirdi; en azından öyle hissetti.

Çabalamadı, çırpınmadı, en ufak bir şeye bile yeltenmedi çünkü biliyordu: Ölüyordu işte...

Bitti...

Biraz çabalamak dahi hayata geri döndürmeyecekti onu...

İnsan, ölmek üzereyken bunu gerçekten hissedip zırhını bırakıyordu. Artık, üzerinde hiçbir insani yük kalmamıştı. Bedenindeki Kenan'a ait olan son duyguları da dün geceki karşılaşmalarıyla olması gereken yere, sahibine bırakan Nefes, son nefesini alırken dünyanın geri kalanına ait olan yükleri sahiplerine geri vermişti. Her şey, yeni bir dengeye kavuşuyordu ve geride kalanlar o an, o saniye her neyle uğraşıyor olurlarsa olsun, aniden vücutlarında beliren anlamsız hislere şahit oldular. Tekrar sahiplerine kavuşan duygular, Nefes'in dünyadan ayrılmasıyla, olması gerekenleri oldurdu. Nefes hem ödülü hem de laneti olan duygularından büyük bir hevesle ayrılırken, geride bıraktıkları duyuyormuşçasına son cümlelerini kurdu:

“Belki özgürlüğün bu olduğunu bilseydim, çok daha başka yaşardım hayatımı... Dişimi bu kadar sıkımdım mesela. Hayata bu denli direnmezdim ya da... Daha sık evet derdim ve daha az hayır... Hayatımda ne olup bitirse bitsin, bu kadar sık frene basmazdım. Kenan'a deliler gibi âşık olduğumu ve onun da bana olan aşkıyı bildiğim halde, daha fazlasını istemezdim. Sınırlarımdan, sinirlerimden ve üzerimdeki tüm dünyevi yüklerden kurtuldum. Sadece hayatımı yaşardım; ölümün böyle bir şey olduğunu bir an olsun bilebilseydim eğer... Hâlâ yaşama şansım varken keşfedebilseydim eğer, kendim olmak ve sadece kendim kalmak için daha çok şey yapardım... Sadece aşkıyı yaşar, ne varsa olduğu gibi yaşardım... Uzak sandığımız bunun böyle yakın bir şey olduğunu bilseydim, içimde çığ gibi büyüyen bu sevgiyi bir suç olarak görmek yerine sevap bilip daha derin nefesler alırdım. Ne Kenan'ı ne

de bir başkasını bu denli yakmazdım kendimin sandığım hırslarım uğruna... Özgürlüğü akşam istediğim saatte dışarı çıkmak da sanmazdım. Başka bir ülkede de aramazdım... Özgürlüğün bu kadar içimde olduğunu bilseydim eğer, hayatımı çok başka yaşardım...

Ama ölüyorum işte... Hem de sevdiğim herkesle vedalaşma şansını yakalayarak... Tıpkı bana yakışır bir el sallayışı ile ayrılıyorum aranızdan.

Hayat beni gerçekten sevmiş olsa gerek. Ölürken bile şanslı olduğumu hissedebiliyorum. Bu hayattan tamamen ayrılmadan önce son kez Kenan'ı görerek veda etmek, bir tesadüften daha fazlası olsa gerek. Yaşamımdaki diğer her şey gibi, bu da bir şekilde belli bir sıra ve örüntü ile gerçekleşti.

Şimdi şahit oluyorum ki kendin olmak tam da tahmin ettiğim gibiymiş! Şu an dünyadaki son saniyelerimi bir arabanın içinde, yalnızca birkaç dakika daha hayatta kalmamı sağlayacak bir oksijenle sürdürürken, bu özgürlüğün bana hissettirdiği her şey baki... Yüklerimden ayrılırken anlıyorum ki her şeyin bir düzeni var ve eğer sakın olup düzene inanırsanız, isteklerinize kavuşacaksınız demektir. İyi olun ve iyi kalın. Hayatınızda bugün her ne oluyorsa onu aşacaksınız. Korkuya prim vermeyin. Öyle ki benim sandığım korkular benim bile değilmiş!

Hayatı kendim olarak yaşayabilmeyi öyle derinden isterdim ki... Şu an bu sona, yeni baştan bir ömür daha eklemeyi öyle arzuluyorum ki...

Ah Kenan! Ah benim ölümsüz aşkım... Sana olan bu sevginin aynısını senden beklemenin nasıl da büyük bir yanılğı olduğunu keşke görebilseydim! Sen beni belki de benim seni sevdiğimden çok severken, kendi duygularımın farklılıklarından yanılğıya düşüp de senden imkânsız istemiş olmanın öyle büyük bir üzüntüsünü yaşıyorum ki...

Keşke zamanı geriye alabilseydim... Sana karşı dişimi sıktığım her saniyeye yazıklar olsun! Bir kez daha yaşama şansım olsa yapmayacağım ilk şey, sevdiğim insanlara kaygılarım yüzünden hayır demek olurdu ama kendimce gerekçelerim vardı... Bir hiç uğruna da bitmedik... Hissettiğin her şeyi hissettiğimden ve senin bile tattığının farkında olmadığı duygularından öyle haberdardım ki yapabileceğinin en iyisini yapıyor olduğun halde yetinemedim... Halbuki kendim olsaydım ve bu dünyada sadece Nefes olarak yaşayabilseydim eğer, aşkın tarihini yazıp da ayrılabilirdim bu yerden... Ama yapamadım...

Yine de sana minnettarım.

Sen, benim bu hayatta kendime yakın olabildiğim en iyi yerdin. Aşkın insanı kendine benzetebilen bir mucize olduğunu senin sayende, sana âşık olmam ve sonrasında da aşka âşık olmam sayesinde öğrendim. Bana olan bakışların gözlerimin önünde... Unutma ki tattırdığın sevgiye, ölürken de minnettarım. Bana baktığın her saniyeyi dünyada bir yerlerde bırakıp da gidiyorum. Dilerim ki insanlar birbirlerini senin, beni sevdiğin cinsten sevebilsin. Dilerim ki âşık olan herkes aşkına derin bakışlar atabilsin... Kalpte başlayan ve ayak uçlarından saç diplerine kadar uzayabilen duygular hiçbir sansüre uğramadan insanların gözlerine yansiyabilsin. Bana gözün gibi baktığın her saniyeye canımı bir kez daha veririm. Bugün sadece otuz beş yaşındayken yine de arkamda şükrettiğim bir hayat bırakıyorum...

Şerefe dünya! Ölmek üzere olmasaydım bir sigara yakardım tam şu an..."

3. SIR

Nefes, hayatın şifresini çözmüş gibi son kez gülümsedi bu dünyaya. Gençliğinde deli gibi savunduğu bir düşüncesi vardı:

“Kimse durduk yerde tanışmaz ve kimse veda etmeden ayrılamaz...”

Sırf bu inancı yüzünden tanıştığı herkese değer verir ve anlam yüklerdi... Kimin, neden geldiğini bilirdi. Herkesin onda ne kadar yer kaplayacağını anlar, kimin geçmişi ve kimin geleceği işaret ettiğini hissedirdi. Kolay kolay kimseye gitmezdi ve öyle çabucak da insan çıkarmazdı hayatından. Her olaya ve her duruma kadersel yaklaşırdı. Geleni sıkıca tutar, gideni rahatça bırakırdı... Neticede her şey olacağına varacaktı. Hayatı boyunca sahip olduğu bütün tabuları yıkabilen tek insan olan Kenan sayesinde, kendi kaderiyle karşı karşıya geldi. Nefes’in hayata karşı olan bu inançları, tıpkı kendini doğrulayan bir kehanet gibi gerçek oluverdi. Hayat ona vedasız bir gidiş vermedi çünkü iki insan birbirinin kaderiyse eğer, gökyüzü ve yeryüzü yer değişse dahi birbirlerini bulurlardı.

Tanışmaları gerekirken de bu dünyadan ayrılırken de...

Nefes, Kenan’la onca yılın ardından durduk yerde karşılaşmadığından çok emindi. Daha onu ilk gördüğü saniyede merak